

Mit jelentenek nekem a parasportolók?

Készítette: Volford Márkó 11/C

Olyan emberek, amilyené én is szeretnék válni. Minden akadályt leküzdve addig mennek, ameddig csak bírnak. Sőt! Még tovább is. Egy bibliai hasonlattal élve, ők a sziklák, akikre lehet építeni. Ők maguk az elszántság, ami világokat képes összezúzni. Rengeteg erőt adnak a mindennapokban, ahogy látom, hogy ezek az emberek mindenén átmennek és mindent legyőznek. Ha őket látom, rájövök, hogy az én életemben nincs olyan akadály, amit ne tudnék legyőzni. Csak akarat és makacsság kell.

Biztos Önök is érezték már azt, hogy „padlón vagyok, vége, nem tudom, mi lesz és hova tovább”. Ha nem, akkor csak gratulálni tudok az elszántságukhoz és erejükhez. De én sajnos éreztem már. Menekültem, csak hogy ne kelljen szembenéznem az életemmel. Egy szó, mint száz, gyenge voltam, úgy éreztem, nincs tovább..., vagyis inkább, minek tovább.

De láttam a parasportolókat. És rájöttem, nincs lehetetlen és összeszorítom a fogaim és belemegyek, ha ez az utolsó tettem is, de megcsinálom, legalábbis megpróbálom. Ha állva maradok, akkor minden rendben, ha elesek, pedig felállok és még egyszer nekimegyek. Ezt üzenik nekem ezek az emberek.

Ha valamelyikükhöz is eljut egyszer ez az esszé, csak két dolgot üzennék nekik. „Csak így tovább és köszönöm, hogy utat mutatott”. Remélem, Önök is úgy néznek ezekre az emberekre, mint én, és ugyanúgy becsülik és tisztelik őket. Nekem ezt jelentik a parasportolók.

Nem tudom, mit tennék, ha nekem lenne ilyen életem. Ez a legnagyobb pofon, amit tud adni az élet szerintem. De ezek az emberek felálltak és talpon maradnak. Nyilván mindenki kap pofonokat a Sorstól – kisebbeket, nagyobbakat. Mindenkinek nyilván az a legnagyobb pofon, aminél még nem kapott nagyobbat.

Én már kaptam egy elég nagyot és szégyen, nem szégyen, én padlót fogtam. Sok olyan dolgot tettem, amivel még lejjebb kerültem. Nem tudtam, mit tegyek, hova menjek vagy kihez. Sokan voltak körülöttem, de mégis egyedül voltam. Másoktól vártam a segítséget, mondván, hátha valaki felsegít. De minden kezet ellöktem. Eszembe jutottak a parasportolók és rájöttem, mit kell tennem. Nem ment könnyen, de valamilyen szinten talpra álltam. Nem szabad elengedni az életet. Bármilyen a világ és a benne élő emberek, nekünk rendületlenül kell állni mosollyal az arcunkon. Mindig meg kell látni a szépet és a jót. Bele kell kapaszkodni a boldogságba még egy olyan helyzetben is, ahol ez szinte lehetetlen. Mindig van tovább és csak a végén szabad megállni. Mindegy, milyen az út! Lehet, hogy tele van akadállyal vagy kátyúval.

Hisz néha megbotlik az ember, ez megesik a legjobbakkal is. De ha nem megyünk tovább, akkor csak elmegy mellettünk az élet. Otthagyt minket és csak pörög tovább. Nem vár, nem segít csak legyint ránk. Ezért mindig magunkra alapozzunk ne másra! Mindig legyünk a saját sorsunk kovácsai.

És ne felejtsük el a munka és hajtás mellett élvezni az életet! Hisz, ha csak hajtunk és küzdünk, akkor nem marad idő boldognak lenni. Pedig az a legfontosabb az életben.